

ват към земянката на групата горяни в местността Кавак дѐре. По това време на пост е Емилия – жената на Дончо Караиванов. Тя съобщава на останалите членове на групата, че срещу тях идва войска и милиция. Обща е констатацията, че се прави претърсване и ще се натъкнат на земянката. Поради тази причина групата напуска земянката с най-необходимото и се спускат в близкото дѐре. Тук обаче се натъкват на патрулни двойки. Горяните разбират, че са обградени. Започва да се стреля отвсякъде. Христо Несторов (Щако), който е водач на групата, решава да направят пробив през блокадата. След като вземат това решение, с помощта на гранати и непрекъснатата стрелба те пробиват първия обръч на блокадата. При тази тяхна атака обаче тежко е ранен Христо Несторов, който решава да остане да прикрива останалите, като се уговарят, ако се спасят, да се срещнат западно от Павел баня. Милю Иванов, носейки със себе си радиостанцията, си пробива път с ръчни гранати и стрелба, но по време на изтеглянето е ранен тежко от ръчна граната и загубва съзнание. Христо Несторов дълго прикрива изтеглянето на останалите от групата, без да знае съдбата на никого от тях, но привършва патроните и спира стрелбата. Смятайки, че съпротивата на горяните е сломена, войската и милицията започват претърсване на района на сражението, за да приберат телата на убитите и ранените. Тогава се натъкват на полумъртвия Щако и когато го наобикалят, той взривява две гранати, които е скрил под тялото си, като със себе си убива и ранява над 10 души.

Тежко раненият Милю Иванов, който е в безсъзнание, е заловен и транспортиран в болница, за да бъде излекуван и изправен пред съд⁷.

Дончо Караиванов и жена му Емилия успяват под прикритието на нощта да пробият обръча на блокадата и да се измъкнат в района на местността Гьоловете (западно от Павел баня). След това пресичат река Тунджа по посока на село Александрово, а оттам се насочват към границата. Крият се дълго време и успяват да се прехвърлят през границата и след шест месеца се добират до Франция⁸.